

Vladimír Němec, syn Znojma

Manžel vysoce postavené političky

Partneři slavných to nemají lehké. Možná ještě v těžší pozici jsou partneři vysoce postavených lidí. Je úděl první dámy nebo paní premiérové záviděníhodný? Zastoupení nejvyšších ústavních činitelů (prezident, předseda Senátu, předseda Poslanecké sněmovny, premiér) bylo od počátku existence České republiky jen mužskou záležitostí, ženy-partnerky stály v pozadí (i když některé možná byly těmi, které „tahaly za nitky“). Ke změně došlo v roce 2010, kdy se předsedkyní Poslanecké sněmovny stala Miroslava Němcová. Jejím manželem je Vladimír Němec, rodák ze Znojma. Jaký je životní osud muže, jehož manželka byla více jak tři roky nejvýše postavenou ženou ve státě?

Dětství v rodném městě

Rodiče Vladimíra Němce přišli do Znojma na počátku padesátých let 20. století. Otec byl lékař-chirurg, matka krátce učila na zemědělské škole. V roce 1952 se jim narodil syn Vladimír. Když mu byly dva roky, rodiče se rozvedli. Maminka si našla nového životního partnera, který byl polesným v Jazovicích, proto se tam celá rodina přestěhovala. Šťastné dětství prožil Vladimír ve společnosti dvou nevlastních sourozenců. Nevlastní táta přešel později na lesní závod do Znojma, a tak se Vladimír vrací ve svých 12 letech do rodného města. Na ZŠ Loucká (dnes sídlo SVŠE Znojmo) absolvoval 7. – 9. ročník. V 15 letech však opět Znojmo opouští, odchází do Žďáru nad Sázavou vyučit se soustružníkem.

Život s první láskou

„Že bych ve Žďáru zakotvil natrvalo, to mě tehdy ani ve snu nenapadlo,“ vzpomíná Němec. „Žďáru se říkávalo Šakalov. Kamarádi z rodného Znojma nemohli pochopit, že se mi v takovém ‚zapadákově‘ začalo líbit. Jenže já se zamiloval. My kluci z učiliště jsme chodili k sokolovně pokukovat po děvčatech, která tam chodila na hodiny tělocviku. Jednou jsem si všiml krásné holky s culíčkama, chodila teprve do devítky, přesto mezi námi přeskočila pověstná jiskra. V osmnácti jsme se vzali a vznikla z toho láska na celý život.“ Němcovi nabourávají odborníkům tezi, že první láska přetavená do celoživotního vztahu nefunguje.

Brzy po svatbě se narodil syn. Jako mladý rodič nemusel pan Němec vykonávat dvouletou povinnou vojenskou službu daleko od domova, sloužil v Žižkových kasárnách ve Znojmě. Rodina fungovala, muž chodil na směny do slévárny, žena po mateřské pracovala jako referentka ve statistickém úřadu. Vykolejení rodinné situace nastalo v roce 1988, kdy paní Němcová ve svých šestatřiceti letech těžce onemocněla. Boj s rakovinou nakonec i díky své psychické odolnosti vyhrála. Po návratu do života do ní vjela nevídaná energie umocněná rokem 1989 (zajímavost: narodila se 17. listopadu). Zřídila si knihkupectví, kandidovala v komunálních volbách a stala se zastupitelkou. V roce 1998 vstoupila do vysoké politiky. Němec si nedovedl představit, že by opustil Vysočinu (zamiloval si nádherné lesy a rybníky i těžkou práci ve slévárně), do Prahy se tedy nepřestěhovali. I přesto, že v Praze žije jejich syn s rodinou (je očním chirurgem ve vojenské nemocnici). Manželství se stalo víkendovým, na pevném svazku to však nic neubralo. Když je ve hře nějaké důležité politické rozhodování (kandidatura na prezidentku, premiérování), celá rodina včetně mladých se sjede do Žďáru na poradu.

Vladimír Němec pracoval 43 let ve Žďárských strojárnách a slévárnách. Začínal jako dělník, později vystudoval dálkově strojní průmyslovku, byl mistrem ve slévárně. Letos odešel do důchodu. Má rád dobré víno (nezapře Znoj máka), k zálibám patří lyžování a jízda na kole. Dříve se hodně věnoval pracovnímu potápění (odborná revize přehradních hrází). Spolu s manželkou se těší z 13letého vnuka a 8leté vnučky. Doprovod manželky na

oficiálních akcích bere jako příjemnou povinnost: „Zažil jsem návštěvy mnoha prezidentů, poznal spoustu zajímavých lidí, se kterými jsem si mohl popovídat. Zato manželka to měla složitější – byla v práci, musela se věnovat hostům, uplatňovat diplomacii.“ Politické ambice nemá („jeden politik v rodině stačí“). Svůj životní postoj vyjadřuje mottem: „Chovat se slušně a nelhat.“

Vzpomínky, vztah ke Znojmu

Ač pan Němec žil v rodném městě krátce a většinu svého plodného života strávil na Vysočině, při vyslovení názvu Znojmo se mu rozzáří oči. „Znojemská místa, která mi nikdy nevymizí z paměti: rohová stavba staré nemocnice naproti Krajzáku – tam jsem se narodil. Ulice Gottwaldova, dnes 17. listopadu – sem si mě maminka přinesla z porodnice. Ulice U Sanatoria, která ustoupila sídlišti a dnes už neexistuje – můj domov po návratu do Znojma z Jazovic. Boží muka stojící v cípu naší zahrádky. Lipová alej vydávající omamnou vůni – na tu moje manželka nejvíce vzpomíná. Ulice Dolní Česká – zde mí rodiče dožili. Vzpomínky, kterým ani čas neubral na intenzitě: eldorádo dospívajících pubertáků v parku pod Louckou školou, koupání na splavu Hlad'ák, vycházky s holkama do Granic, návštěvy znojemských kin Svět a Hraničář, výlety na kole či vlakem na Vranovsko, vítězství našeho školního družstva v lehkotletických závodech na znojemském stadionu a postup přes kraj až do Prahy. Nejlepší kamarádi, na které nikdy nezapomenu: Pavel Vrána ze mlýna (byl mi na svatbě za svědka), Vladimír Šťastný, syn ředitele lesního závodu.“

V rozzářených očích se zaleskne, k proudu vzpomínek je přidána úvaha. „Znojmo bylo mým prvním domovem, dnes se odsunulo na druhé místo. Nikdo z mých příbuzných zde nežije, takže sem jezdím pouze na městský hřbitov, který je místem posledního odpočinku mých rodičů. Znojmo však navždy zůstane v mém srdci.“

Rád vyřizují vzkaz Vladimíra Němce všem Znojmákům: „Přeji všem ve Znojmě, aby Znojmo viděli tak krásně jako já ve vzpomínkách patnáctiletého kluka.“

Ulici U Sanatoria dnes už ve Znojmě nenajdeme. Na jejím místě vyrostlo na začátku sedmdesátých let 20. století panelové sídliště lemující ulici Dukelských bojovníků